

TELETEKST DERGİ

Eski Teletekste Yeni Adet

İÇİNDEKİLER

"Yazmasam deli olacaktım."

HAZAL ARTUĞ

SON DANS

İBRAHİM KARAKUŞ

RUHSAL SAAT TAMİRCİSİ KİTAP İNCELEMESİ

YUSUF ERKAN

İŞİĞİN PEŞİNE DÜŞENLER : THE
LİGHTHOUSE FİLM İNCELEMESİ

SUAT ARSLAN

İSMAİL OLMAK

YALNIZ YAZIN

GÜNEŞ

SON DANS

İşıltısı, bakışları, saçlarının rüzgârda savruluşu, elbisesini heyecanla düzeltişi, yürüyüşlerinin çıkardığı o melodik ve ritmik ses. Hepsinin gelmesiyle birlikte salona dolmuştu. Ona ne zaman bu kadar delicesine âşık oldum bilmiyorum. Ama o benim gördüğüm en güzel resim, sesi duyduğum en güzel ses, bana bakışları (şanslıysam eğer buna birkaç saniye de olsa şahit olabilirim) bakmaların en güzeli. Tüm sesler, bana anlam ifade etmeyen tüm bu kalabalık sanki onun gelişiyi beraber yok olmuştu. Koca salonda sadece ikimiz varmışız gibi.

Bütün ışığı üzerine toplayan biri o. Etrafında dönen aciz bir pervane olarak bense, ışıltısı ve ateşinin kör edici etkisiyle yavaşça ama buna razı olarak eriyordum sanki. O, güzeldi hem de çok güzel. Tarih kitaplarından fırlamış gibi bir havası da vardı. Sanki zaman yolcusu gibi her şeyi görmüş, yaşamış, bütün olaylardan birer parça toplamış ve kendi içinde onları saklamış gibiydi. Her zaman anlatacağı bir şeyler olurdu. İnsanlar onunla sohbet edebilmek için adeta birbirleri ile yarışarlardı. Onun ilgisine yaraşır olmak, konuştuğu kişi olmak için ne kadar ucuz numaralar varsa sergilerler, sirk gösterilerinde eğitilmiş hayvanlar gibi yeteneklerini gösterirlerdi. Elbette çoğu yalandı, çoğu sahte. Kimse onun gerçekten ne hissettiği, ne düşündüğü ile ilgilenmiyordu. Zaten o da başkasının ne düşündüğüyle ve hissettiğiyle ilgilenen biri değildi. Etrafındaki kalabalık ilgiden son derece memnun gururla gülümsüyordu. Ama bakışları, o güzel bakışları başka bir şey anlatıyordu. Konuştuğundan farklı, başka bir şey. Sanki yoruldum, buradan kaçmak, uzağa gitmek istiyordum der gibiydi. Biri, sadece biri alsın götürsün beni buradan, ben kendim gitmeye cesaret edemiyordum der gibiydi. Ona her baktığımda, gözlerimizin buluştuğu her anda okuduğum şeyler bunlardı. O gözlerde solmayan, hep beslenen bir hüznü vardı.

Onun gelişiyi, benimle konuşmak isteyenleri başımdan savdım. Kenarda bir masaya geçip onu izlemeye başladım. Onu izlemenin verdiği rahatlatıcı hissi, huzuru anlatacak kelimeleri bilmiyorum. Ama yaptığım işten anlatabilirim belki. Ben, bir orkestra şefiyim. Orkestrayı yönetirken duyduğum aynı hissi, güveni, coşkuyu ve müzik susunca salonda yankılanan o alkış sesini her duyduğumda hissettiğim gururu, ona bakarken de hissedebiliyorum. Müzik hiç susmuyor ikimiz için. Sadece bizim dans etmemiz için çalıyor, bize hizmet ediyor kafamın içinde. Onun geleceği yerlerde orkestrayı yöneteceğim zaman her zamankinden farklı bir heyecan, farklı bir kalp atışı hissediyordum. Aynı zamanda bilindik bir yere gitmenin o rahatlığını da.

Bugüne kadar, iki kelimedenden fazlasını konuşmadık kendisiyle. İlk bana yönelik konuştuğunda kalbimin gürültüsünden sağır olmuşum. Ellerim o toy genç halimdeki gibi heyecandan terlemiş, utandığımdan elini çok sonra sıkabilmişim. Benim heyecanımı anlamış, bundan son derece gurur duymuştu. Koca orkestrayı yönetip, kalbimi susturamadığım için dilim tutulmuştu karşısında. Fazla konuşmadan, yanımdan ayrılmıştı. Bunlar bildiğim, daha önce tanıdık olduğum hisler değildi, bocalamam bu yüzden olmalıydı. Belki de aşk, her insan için bir yerde saklanıyor ve zamanı gelince beklediği yerden kendini gösteriyordu. Hiç hazırlık yapamadığı için o kişi savunmasız yakalanıyor ve takılıp duruyordu. Düşmelerin en güzeli aşk için olsa gerek.

Bir süre sonra çiftler dans için salonun ortasına geçmeye başladılar. Karanlık salona karşı, her dans eden çiftin başında onları aydınlatan ışık gösterileri vardı. Salon sanki, dans etmeyenler karanlıkta kalır, edenlerin ışığının altında diyordu. Birden beklemediğim bir şey oldu, ona baktığımda yanıma doğru geldiği gördüm. Ne yapacağımı bilemeden öylece baktım. Güzel gülümsemesi ve o şahane sesiyle bana: - ‘‘Dans edelim mi?’’ dedi. - ‘‘Olur, elbette. Açıkçası bu teklifi bana yapmanıza hem şaşırdım hem de ilk adımı atamadığım için üzüldüm.’’ diyerek onun elini tuttum. Bana bakarak gülümsedi. Ve bizim dansımız başladı. Ona bu kadar yakinken kalbimin atışlarını duyacak diye korkuyordum. Elleri, ellerime değince evime gelmişim gibi hissettim. İnsanın bu hayatta kaç tane evi olurdu ki? Kaç tanesi bu hissi verebilirdi? Eminim, bu yaşadığım benim için tekti. Bu yüzden bu anı ömür boyu saklamak, bir kutuya koymak ve ihtiyaç anında çıkarıp tekrar tekrar yaşamak istiyordum.

Hiç konuşmadık, sadece müziği dinledik ve gece boyunca dans ettik. Biz dans ederken etrafımızda bir ışık çemberi oluşmuştu sanki. Bizi koruyan, zamandan sakınan, bu anda sonsuza kadar kalabilmemiz için bir çember.

Gecenin bitişiyle beraber, müzik sustu ve dansımız sona erdi. Etrafımıza baktığımızda ve ikimizden başkalarının da varlığını duyumsamaya başladığımızda o ışık çemberi de kayboldu. Herkes gitmeye hazırlanıyordu. Önce, ellerimiz ayrıldı sonra bedenlerimiz, sonra gözlerimiz. Bana arkasını döndü ama bir an, kısacık bir an için duraksadığını hissettim. Bana doğru dönüp bir şeyler söylemesini beklemiştim ama olmadı. Paltosunu alıp salonun çıkışına doğru yönelmeye başladı. Gemiye en son kaptanı terk eder edasıyla, tek başıma salondan çıkarken, içimde garip bir mutluluk hüznle beraber can buluyordu.

Evime doğru yol alırken arkamdan koşarak gelen adım seslerini işittim. Arkamı döndüğümde onu gördüm, o güzel bakışların sahibini. Nefes nefese kalmış bir şekilde bana bir kâğıt uzattı ve ardından koşarak aynı şekilde uzaklaştı. Hiçbir şey diyemedim, aynı zamanda onu tutamadım da. Yaşadığım olayın gerçekliğine inanamayarak bir rüyada olduğumu düşündüm. Ama rüya değildi. Elimde tuttuğum kâğıda baktım. Açarken ellerim titriyor, soluk alışverişlerim hızlanıyordu. Okumayı yeni öğrenen bir çocuk heyecanıyla kâğıtta yazılanları okumaya başladım.

Devamı gelecek...

Hazal Artuğ

RUHSAL SAAT TAMİRCİSİ KİTAP İNCELEMESİ

Uzun zamandır bir kitabı, soluksuz biçimde okumuyordum, bu kitabı okumaya başlayana kadar. Kitabın içerisinde altını çizdiğim ve üzerine düşündüğüm konu sayısı, oldukça fazla. Ama benim için asıl soluksuz okumamı sağlayan olay, altını çizdiğim cümleler değil, ana karakterin yaşadığı ikilemler ve ona yardımcı olmaya çalışan, iç ses diyebileceğimiz bir yol göstericinin olmasıdır.

Çünkü ben de insanları her zaman doğruya götürecek bir danışmanın, içinde olduğuna inanıyorum. O yüzden de insanın kendisiyle çatışıp doğruyu bulmaya çalışması, hep hoşuma gitmiştir. Ayrıca kitapta geçen olayların, gerçek hayatta da yaşanan bazı olaylarla bağdaştırıldığını göreceksiniz. Bu bağdaştırma size hem tarihsel, hem kültürel, hem de farklı bakış açıları sağlamak adına oldukça faydalı olacaktır, diye düşünüyorum.

Ayrıca bağdaştırmaların kafa karıştırıcı bir yanı da var. Çünkü kitap üç zamandan oluşuyor; geçmiş, şimdiki ve gelecek zaman. Bu zaman dilimlerinde bahsedilen insanların bazen yaptıkları eleştirilirken, diğer bir zaman diliminde o insan veya insanlar gibi davranmaya başlıyor, ana karakterimiz.

İşte tam bu noktada da aslında kitabın başından beri bahsedilen, spiritüalizm kısmı sizde aydınlanmaya başlıyor. Bir ruhun aslında birden fazla yaşamı olduğu ve o yaşamlardaki deneyimleriyle, şimdiki deneyimlerini kıyaslayabildiği anlar, kitabın bu alandaki bahsini oldukça pekiştirerek, sizlerde merak uyandıracak seviyeye çekiyor. Böylelikle kitabı okurken hem sorguluyor, hem de merak ediyorsunuz.

Son olarak kitabı bitirdiğimde, acaba ilk sayfalarda çokça eleştirdiğimiz karakterin, gelecek zaman kısmında başka bir bedende hayat bulduğunu, oldukça fazla düşündüm. Kim bilir, belki de böyle düşünmem için bir yol açılmıştır.

İbrahim Karakuş

İŞIĞIN PEŞİNE DÜŞENLER : THE LIGHTHOUSE FİLM İNCELEMESİ

*The Lighthouse*2019

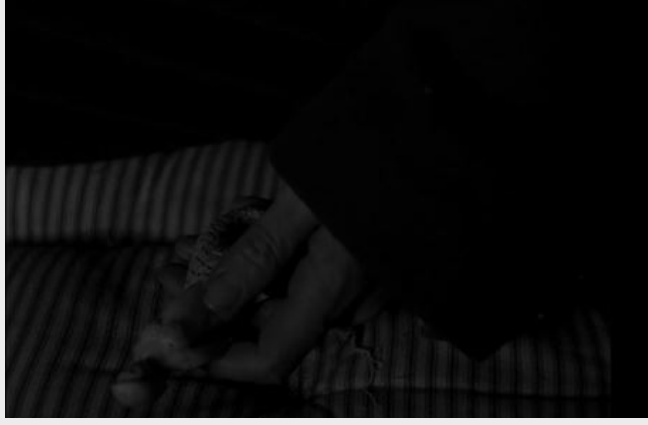
Yönetmenliğini Robert Eggers'in Yapmakta olduğu 2019 Yapımı The Lighthouse filmi bizlere temelde Thomas Howard ve Thomas Wake adlı iki deniz feneri bekçisinin hava şartları son derece sıkıntılı olan bir adada yaşadıkları fiziksel ve zihinsel mücadelelerinin anlatılmakta olduğu bir hikaye üzerinden "Işığın veya değerli gördüğümüz herhangi bir şeyin peşine düşmek bizim için her zaman iyi sonuçlar doğurmayabilir" şeklinde sunduğu önermesi sayesinde kaliteli bir yapım olarak hafızalarımızda yer etmeyi başarıyor.(Sinemalar.com) Şimdi dilerseniz bu kaliteli yapımın bütün detaylarını önceki incelemelerimizde olduğu gibi The Lighthouse filminin pozitif ve negatif yönlerini ele alarak incelememize devam edebiliriz.

Uyarı: The Lighthouse filmi incelemenin pozitif ve negatif yönleri başlıklı kısımlardan itibaren Spoilerli (Sürpriz bozan) bir şekilde ele alınmaya çalışılacaktır!

IMDB PUANI :7.4/10

Filmin Pozitif Yönleri

1. Deniz Kızı Heykeli

Filmin ilk dakikalarında görmekte olduğumuz Deniz Kızı heykelinin görevine yeni başlamakta olan acemi deniz feneri bekçisi Thomas Howard(Robert Pattinson) karakteri tarafından bulunur. Heykelin bulunma olayı bizlere deniz kızının film boyunca Thomas Howard karakteri özelinde ‘‘bir eril iktidar mücadelesi motivasyonunu’’ destekleyen bir metafor olarak işleneceğini ve bu sembolün kullanımı üzerinden Thomas Howard karakterinin Thomas Wake karakteriyle girişeceği ‘‘eril iktidar mücadelesinin’’ filmin olay örgüsü boyunca önemli yer tutacağını Yönetmen Robert Eggers bizlere hikaye boyunca izleyiciyi diken üstünde tutan Ses Efektleri, Heykelin önemini bizlere hatırlatmak için kullanılan Close Up Shot çekim tekniği ve Thomas Howard karakterini oldukça başarılı bir şekilde canlandırmakta olan Robert Pattinson’ın oyunculuğu üzerinden bizlere aktarmaya çalışmaktadır.

2. Eril İktidar Mücadelesinin Başlangıç Sinyalleri

Filmin ilk 10 dakikasında yer almakta olan yemek sahnesi aslında bizlere hikaye boyunca sürecektir olan ‘‘Eril İktidar Mücadelesi’’nin başlangıç sinyallerini göstermeye çalışmaktadır. Yönetmen Robert Eggers ‘‘Eril İktidar Mücadelesi’’ olayının başlangıç sinyallerini Thomas Howard karakterini canlandırmakta olan Dönemimizin Yükselen Oyuncularından Robert Pattinson ve Thomas Wake Karakterini canlandıran Usta Oyuncu William Dafoe’nin harikulade performansları ve Alman dışavurumculuk akımı filmlerine benzer kalitedeki gölge/ışık kullanımı üzerinden bizlere sezdirmeye çalışmaktadır.

3.Denizkızı ile Kurulan Duygusal Yakınlaşma ve ID Kavramı

Filmin 50'nci dakikasında yer almakta olan ve İncelemenin başında da bahsettiğim Ünlü Oyuncu Robert Pattinson tarafından canlandırılan acemi deniz feneri bekçisi Thomas Howard Karakterinin Çok Popüler bir isim olmasa da ekran da yer aldığı süre boyunca kaliteli bir oyunculuk sergilemekte olan Valeriia Karaman tarafından canlandırılmakta olan Deniz Kızı Karakteriyle yaşadığı duygusal yakınlaşma sahnesi aslında tamamen hayal ürünü olan bir olaydan ibarettir. Bu Olay Thomas Howard Karakterinin Psikanalizimde ‘Bilinçaltının Dürtüye yakın kısmı olarak tanımlanan ID kısmının’ ona oynadığı bir oyunun sonucunda yaşadığı bir durum olarak karşımıza çıkmaktadır. Yönetmen Robert Eggers Thomas Howard karakterinin Thomas Wake karakteriyle film boyunca gireceği ‘Etil İktidar Mücadelesi’ Motivasyonunu ve filmin önermesini desteklemekte olan bu sahneyi ve sahnede gösterilen olayın önemini karakterlere hayat vermekte olan oyuncuların muhteşem performansları ve filmi genel anlamda yukarılara taşımakta olan harikulade görüntü-kurgu kullanımı üzerinden bizlere aktarmaya çalışmaktadır.

4. Işığın Peşine Düşen Adamın Sonu ve Prometheus Miti

The Lighthouse Filminin Son Sahnesinde Deniz Feneri'nin keskin ışığından dolayı afallayarak kayalıklara çarpan ve martılara yem olan Thomas Howard karakterini görmekteyiz. Bu Sahnede Thomas Howard karakterinin gördüğü parlak ışığın onu kayalıklara yığabilecek kadar nasıl etkilediğini anlamakta zorlanıyoruz. Fakat bu sahnede gerçekleşmekte olan olayları filmin finalindeki bu kare üzerinden düşünmeye çalıştığımızda Yunan Mitolojisinin en bilindik tanrı figürlerinden olan Zeus'tan ateşi çalarak insanlara getiren Prometheus'un Hikayesini temsil etmeye çalıştığını ve filmin bizlere "Işığın veya değerli gördüğümüz herhangi bir şeyin peşine düşmek bizim için her zaman iyi sonuçlar doğurmayabilir" şeklinde sunduğu önermesini sonuçlandırabilmek adına kullanılan *Medium Shot* çekim tekniği ve Thomas Howard karakterine hayat veren Robert Pattinson'ın harikulade performansı üzerinden sonuçlandırmaya çalışmaktadır.

2019 Yapımı *The Lighthouse* filminin pozitif yönleri yapımda genel olarak bu şekilde yer almaktaydı. Şimdi dilerseniz Filmin Negatif Yönlerine de hızlıca bir göz atalım.

Filmin Negatif Yönleri

Daha önce sizlerle beraber ele almaya çalıştığım diğer bir çok yerli ve yabancı yapımda olduğu gibi 2019 Yapımı *The Lighthouse* filminin negatif yönlerinin de doğrusu pekte göze batmayan kusurlar içerdiğini ve bu kusurların daha önce ele almaya çalıştığımız yapımlara nazaran daha az göze batan türde olduğu kanaatindeyim. Fakat yine de bir çok yaptı her yönüyle ele almaya çalıştığımız için bu yapıtında her iki yönde ele alınmasının bu filmleri büyük bir zevk ile izleyip yorumlamaya çalışan seyirciler ve filmi hayat geçirip bizlere ulaştıran film ekibinin bakış açılarını geliştirip filmleri daha geniş bir anlamda değerlendirebilmeleri açısından daha doğru olacağını düşünüyorum. Filmde beni en çok rahatsız eden noktalardan biri daha önceki yapımlarda da pek çok kez karşımıza çıkan noktalardandı. Sizlere bahsetmeye çalıştığım bu etmen filmin "olayların ağır ilerlediği bir yapı" olarak karşımıza çıkmasıdır.

Özellikle filmin ilk 45 biraz böyle geçti ne yazık ki . Yapımın bu kısımlarındaki diyaloglar her ne kadar iyi yazılmış ve bu kısımlar hikayenin çatışma noktalarına büyük katkılar sağlıyor olsa da filmin ilk 45 dakikalık kısmının başları genel anlamda durağan bir şekilde ilerliyor ve biz seyircilerin filme olan ilgisinin düşmesine sebebiyet veriyor. Son Olarak değineceğim sıkıntılardan biri de yapımın karanlık tonuyla alakalı The Lighthouse filmindeki Alman Dışavurumculuk akımındakine benzer olan gölge-ışık kullanımı ve görüntü yönetimi iyi olsa da filmin karanlık tonu belirli noktalarda fazla aşırıya kaçıyor ve yapımı takip etmemizi zorlaştırıyor. Bu nedenle filmi izleyeceğimiz yerin ışık seviyesine ve izleyeceğimiz aygıtın parlaklık ayarlarına dikkat etmenizi tavsiye ederim. Özetleyecek olursak 2019 Yapımı The Lighthouse filmi fazla karanlık bir tona ve durağan bir hikaye anlatımına sahip bir yapım fakat film yunan mitolojisinin ünlü hikayelerinden Prometheus hikayesini oldukça iyi bir şekilde harmanlayarak bizlere kuvvetli çatışma noktalarına sahip bir olay örgüsü ve 'Işığın veya değerli gördüğümüz herhangi bir şeyin peşine düşmek bizim için her zaman iyi sonuçlar doğurmayabilir'' şeklinde sunduğu güzel önermesi sayesinde izleyicinin her daim takdirini kazanan yapımlardan biri olmayı başarıyor.

Puanım: 8.0/10

Yusuf Erkan

İSMAİL OLMAK

*Develer şehre indiler
Aynı vakit
İstediğimizi alamadığımız sabahlar
İstediğini alan insanların döşeklerinden uyandık
Sokaklara alışmaya aynalarda üşendik
Çarşıfta tütün, çarşıfa ayaklarımız dolanık
Ses kavşaktan ,ses ağır ve canlı bir ölüm performansı
Canlı biri enkazın ardından duyulur gibi
Uyunur gibi böyle sabahlar inançlıysa
Güneşin bir daha kavurmıyacağına*

*İnce bacaklı eşek gece ve kırdı durdu
Nas , felak bilmukabele okundu
Eşek ve deve yola koyuldu*

*Yorulduğunda beni hatırla
Bil ki karanlıkta sömüren beni
Bilmediğim uygarlıkların erkek çocukları
İçmelerimizden sonra sızmalarımız korkumu alır.
Gidenleri nefrete devşirmek fenomen
İndiğim dostlukların ödenmemiş faturaları
Hep o iğrenç ve uzaktan aşk sesleri
Döviz kuruna sabit bir kaç pozisyon
Bir kaç tabloya bir kaç kompozisyon
Bir kaç sigaralıkta bir kaç gerçek kokusu
Uzaniyorum ve küfürler ısmarlıyorum*

*Böyle gecelerde ince bir sivilce canımı okur
Usulca annemin kulağına eğilir ve ona ...
Yunus peygamberi anlatır*

*Şehre milyonlarca deve çöktüğünden beri
Yakalarına çömelmiş miçolar halat germiş
Jönglör olan bendeniz ve biz
Madeni paralar çeviririz
Karada olması gerekenler vardı
En azından öyle ummuş dedesi
Kalantor balinalar yutup sindirdi*

*Böyle öğleden sonralar içime irinler doğar
Kabaca kapıyı açar ve sorarım hocaya
Moby Dick' i anlatır.*

GÜNEŞ

Bu acı öyle bir acı ki hiç geçmeyecek gibi. Hiçbir zaman geçmeyeceğini bilmek de daha acı zaten. Sürekli aynı ses kafamda yankılanıyor... Sürekli aynı ses. Her aklıma geldiğinde bütün dünyayı geçtim bütün evren başıma yıkılıyor. Ben tam olarak bu acıyla ne yapacağım? Üstesinden gelebilmek adına HER ŞEYİ yapıyorum. Gerçekten HER ŞEYİ.

Çok korkuyorum o kadar korkuyorum ki... Bir daha insanlara nasıl güveneceğimi düşünüyorum. Aynı zamanda karşıma çıkacak ilk kişiye güvenmek için de çok fazla uğraşacağımı da biliyorum. -Hayat dediğimiz olgu burada ortaya çıkıyor sanırım.- Çok kaygılıyım, hem de çok. Alın benden bu acıyı, korkuyu, kaygıyı. Lütfen...

O olay yokmuş gibi yaşamamış gibi yapmak çok güzel gerçekten o kadar mükemmel ki sanki hayatım anlık çok iyi oluyor sanki öyle bir şey hiç olmamış gibi sanki ben bunu yaşamamışım gibi sanki yokmuş gibi... Unutmak hiç bu kadar iyi olmamıştı benim için. O olayı hatırlatan her şeyi yakmak, yok etmek istiyorum. İlk ondan başlayarak. Hatırladıkça...

Geçecek mi? Gerçekten geçecek mi? Çünkü benim aldığım darbeler çok fazla. Daha fazla dayanamam. Yıkılacağım. Bu darbe son olsun artık. Lütfen hak yerini bulsun. Bu göz yaşlarının hesabını vermeli, bedeli ödenmeli. Bu göz yaşlarının bir bedeli var mıdır gerçekten? Yüz milyon dolar, iki yüz milyon dolar... Ne kadar(!)? Nedir bunun bedeli? Nedir biliyor musun? Bir HAYAT!!!

O bedel er ya da geç bu dünyada veyahut diğer dünyada, herhangi bir şekilde illa ki ödenecek. Ve ben o gün özgürlüğüme kavuşacağım, ben o gün eski ben olacağım, ben o gün tekrardan eskisi gibi gerçekten içten güleceğim. o gün annem benim yüzüme "ben ölmüşüm" gibi bakmayı bırakacak. Umarım o gün yakındır ve umarım daha fazla darbe almam. Umarım...

Güneşli-güzel günler göreceğim miyim bilmiyorum. Sadece elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum. Nefesim daralıyor, ellerim titriyor, bulunduğum yerde dalıp gidiyorum... Fakat her şeye rağmen, her şeye rağmen elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Ve yapmaya devam edeceğim. Her yazımda olduğu gibi bu yazımı da bir şarkıyla bitirmek istiyorum.

*"Sen korkma yeniden doğar güneş
Tut cebinde ne kaldıysa hatalarından
Koy kendi kendini kendi yerine
Korkarsan adım almaktan ya da
Tut ki derinlere dalmaktan Sen korkma yeniden doğar güneş"
Can Bonomo-GÜNEŞ*

Yalnız Yazın

EDİTÖRLER

HAZAL ARTUĞ

İBRAHİM KARAKUŞ

MİNERVA

MAIL: teletekstdergi@gmail.com

INSTAGRAM: teletekstdergi

TWITTER: @teletekstdergi

YAYIN SONA ERDİ.

Bir sonraki sayıda görüşmek üzere...

